

Numbers בְּמִדְבָּר 11

30 ל וַיֵּאָסֶף מֹשֶׁה אֶל־הַמַּחֲנֶה הוּא וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:

30 Moses then reentered the camp together with the elders of Israel.

31 ל א וְרוּחַ נֹסֵעַ מֵמַעַת יְהוָה נִיָּגַז שְׁלוּיִם מִן־הַיָּם וַיִּטֹּשׁ עַל־הַמַּחֲנֶה כְּדַרְדָּר יוֹם פֶּה וּכְדַרְדָּר יוֹם פֶּה סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה וּכְאֻמָּתַיִם עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ:

31 A wind from the Eternal started up, swept quail from the sea and strewed them over the camp, about a day's journey on this side and about a day's journey on that side, all around the camp, and some two cubits deep on the ground.

32 ל ב וַיִּקְּמוּ הָעָם כָּל־הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלַּיְלָה וְכָל יוֹם הַמַּחֲרָת וַיֵּאָסְפוּ אֶת־הַשְּׁלֹוֹ הַמַּמְלֵיט אָסַף עֲשָׂרָה חֲמֻסִּים וַיִּשְׁטְחוּ לָהֶם שְׂטוֹחַ סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה:

32 The people set to gathering quail all that day and night and all the next day—even he who gathered least had ten homers—and they spread them out all around the camp.

33 ל ג הַבָּשָׂר עוֹדֵנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרַם יִכְרַת וְאֵף יְהוָה חָרָה בָּעָם וַיִּגַּד יְהוָה בָּעָם מַכָּה רַבָּה מְאֹד:

33 The meat was still between their teeth, nor yet chewed, when the anger of the Eternal blazed forth against the people and the Eternal struck the people with a very severe plague.

34 ל ד וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא קִבְרוֹת הַמַּאֲנֶה כִּי־שָׁם קָבְרוּ אֶת־הָעָם הַמְתַּאֲוִים:

34 That place was named Kibroth-hattaavah, because the people who had the craving were buried there.

35 ל ה מִקְבְּרוֹת הַמַּאֲנֶה נָסְעוּ הָעָם חֲצֵרוֹת וַיְהִי בְחֲצֵרוֹת:

35 Then the people set out from Kibroth-hattaavah for Hazereth.

Numbers 12 בְּמִדְבָּר 12

א 1 Miriam and Aaron spoke against Moses
על-אדות because of the Cushite woman he had
האשה הכשית אשר לקח married: “He married a Cushite woman!”
כי-אשה כשית לקח:

ב 2 They said, “Has the Eternal spoken only
ויאמרו through Moses? Has [God] not spoken
הרק אף-במשה דבר יהוה through us as well?” The Eternal heard it.
הלא גם-בנו דבר
וישמע יהוה:

ג 3 Now [God’s] envoy Moses was very
והאיש משה ענו מאד humble, more so than any other human being
מכל־האדם
אשר על-פני האדמה:

ד 4 Suddenly the Eternal One called to Moses,
ויאמר יהוה פתאום Aaron, and Miriam, “Come out, you three, to
אל-משה ואל-אהרן ואל-מרים the Tent of Meeting.” So the three of them
צאו שלשתכם אל-אהל מועד
ויצאו שלשתם:

ה 5 The Eternal came down in a pillar of cloud,
וירד יהוה בעמוד ענן
ויעמד פתח האהל stopped at the entrance of the Tent, and
ויקרא אהרן ומרים called out, “Aaron and Miriam!” The two of
ויצאו שניהם: them came forward;

ו 6 and [God] said, “Hear these My words:
ויאמר שמעו-נא דברי When prophets of the Eternal arise among
אם-יהיה נביאכם you, I make Myself known to them in a
יהוה vision, I speak with them in a dream.
במראה אליו אתודע
בתלום אדבר-בו:

ז 7 Not so with My servant Moses; he is
לא-כן עבדי משה trusted throughout My household.
בכל-ביתי נאמן הוא:

ח 8 With him I speak mouth to mouth, plainly
פה אל-פה אדבר-בו and not in riddles, and he beholds the
ומראה ולא בחידות likeness of the Eternal. How then did you not
ותמנת יהוה נביט shrink from speaking against My servant
ומדוע לא יראתם Moses!”
לדבר בעבדי במשה:

ט 9 Still incensed with them, the Eternal
ויסר אף יהוה בם ויגלו: departed.

יִּהְיֶה עָנָן וְהָעֶנָן יָסָר מֵעַל הָאֹהֶל וְהָיָה מִרְיָם מְצֻרֶתת כַּשֵּׁלֶג וַיִּבֶן אַהֲרֹן וַיִּרְאֶה אֶת מִרְיָם וְהָיָה מִצֻּרֶתת:
10 As the cloud withdrew from the Tent, there was Miriam stricken with snow-white scales! When Aaron turned toward Miriam, he saw that she was stricken with scales.

וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה בְּיָדָיו אֲנִי וְאַתָּה אֲלֹהֵינוּ חַטָּאת:
11 And Aaron said to Moses, “O God, account not to us the sin which we committed in our folly.

יִבְרָא אֱלֹהִים תְּהִי כַּמֵּת וְאַתָּה בְּצֵאתָ מִבֶּטֶן מִרְחֶם אִמּוֹ וַיִּאֲכַל חֲצֵי בְשָׂרָהּ:
12 Let her not be as a stillbirth which emerges from its mother’s womb with half its flesh eaten away!”

וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא רַפֵּא נָא לָהּ:
13 So Moses cried out to the Eternal, saying, “O God, pray heal her!”

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאִבִּיהָ יָרַק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא תִפְלֵם שִׁבְעַת יָמִים וְתִסָּגֵר מִחֻמַּת שִׁבְעַת יָמִים מִחֻמַּת לְמַחֲנֵה וְאַחֲרַי תִּסָּגֵר:
14 But the Eternal One said to Moses, “If her father spat in her face, would she not bear her shame for seven days? Let her be shut out of camp for seven days, and then let her be readmitted.”

וַיִּסָּגֵר מִרְיָם מִחֻמַּת שִׁבְעַת יָמִים וְהָעָם לֹא נָסְעוּ עַד־הָאָסֶף מִרְיָם:
15 So Miriam was shut out of camp seven days; and the people did not march on until Miriam was readmitted.

וַתֵּצֵא הָעָם מִחֻמַּת פָּאֲרָן:
16 After that the people set out from Hazeroth and encamped in the wilderness of Paran.